

Arrest

nr. 176 553 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. WAERENBURGH *loco* advocaat J. BAELE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart op 2 november 1979 geboren te zijn te Addis Abeba (Ethiopië), de Eritrese nationaliteit te bezitten en van Tigrinya-etnie te zijn. Nog voor uw geboorte verlieten uw ouders (het huidige) Eritrea en verhuisden ze naar Addis Abeba (Ethiopië). Uw vader T. M. overleed in 1980 – 1981 aan de gevolgen van een ziekte. Uw moeder M. W. hertrouwde na de dood van uw vader met T. A., die van Amhaarse – Oromo origine was. Uw stiefvader overleed in 1995. Op 27 april 2000 werd u samen met uw moeder gedeporteerd naar Eritrea. Jullie gingen wonen in Assab en daar vernam u dat het Eritrese regime jonge mensen rekruteerden om zich bij het leger aan te sluiten. U wilde dit niet doen en op 5 oktober 2000 verliet u – met behulp van een smokkelaar – Assab en reisde u naar de Soedanese grens die u illegaal overstak. In Soedan werkte u als dienstmeid. U leerde er K. T. W. (CGVS N° ...) kennen, met wie u op 4 januari 2013 thuis cultureel huwde. U trof regelingen met een smokkelaar en op 20 december 2014

reisde u – met behulp van een smokkelaar –illegaal van Soedan naar Ethiopië, waar de smokkelaar een paspoort met visum voor Italië en een vliegtuigticket voor u had geregeld. U vloog van Addis Abeba naar Italië en reisde vervolgens met de trein naar Frankrijk, waar u uw partner ontmoette. Op 23 juli 2015 dienden u en uw partner K. T. W. een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde dat het voor u als Eritrees staatsburger onmogelijk is om terug te keren naar Eritrea, omdat u vreest dat u er dan de militaire dienst zal moeten doen, u illegaal Eritrea verliet en u zich bekeerde tot de 'Pentereligie' (gehoor CGVS, p.35).

Er dient te worden vastgesteld dat uw, door u geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, geenszins geloofwaardig, noch aannemelijk bevonden worden. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen en informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in het bezit was / bent van Ethiopische identiteitsdocumenten.

Toen u gevraagd werd welke documenten u had te Ethiopië, gaf u aan dat u in Addis Abeba (Ethiopië) een doopcertificaat kreeg bij uw geboorte en u over de identiteitskaart van de 'kebele' beschikte (gehoor CGVS, p.10-11). U gaf aan dat de kebele kaart een identiteitskaart is en u er overal mee reisde. U gaf aan dat u de kebele identiteitskaart kreeg, toen u achttien jaar werd (2/11/1997) (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd of op de kebele kaart ook de nationaliteit vermeld staat, gaf u aan dat u denkt dat er Ethiopische nationaliteit vermeld stond (gehoor CGVS, p.13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de kebele kaart uitgereikt wordt nadat duidelijk gemaakt werd dat de persoon over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Bovendien moest bij twijfel omtrent de nationaliteit van de persoon, hij of zij bewijs of de getuigenis van drie getuigen binnenbrengen (zie administratief dossier).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat u in Addis Abeba (Ethiopië) op 19 december 2014 een visum voor Italië aanvraagde, dit visum werd afgeleverd en u op 22 december 2014 naar Italië vloog, waar u die dag ook arriveerde. Toen u gevraagd werd in welk paspoort dit visum stond, gaf u aan dat het in uw Ethiopische paspoort stond (gehoor CGVS, p.6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat een Ethiopisch paspoort aan Ethiopische burgers verleend kan worden. Toen u gevraagd werd of u uw Ethiopische paspoort zelf afhaalde, gaf u aan dat u enkel geld betaalde. Toen u gevraagd werd wie de handtekening op uw paspoort zette, gaf u aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd welke documenten u moest geven om uw paspoort te krijgen, gaf u aan dat u enkel een foto en uw leeftijd moest geven (gehoor CGVS, p.6-7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat ook vingerafdrukken gegeven moeten worden, vooraleer je een Ethiopisch paspoort kan krijgen. Verder blijkt dat u zelf aanwezig was in de Italiaanse ambassade te Addis Abeba, toen u op 19 december 2014 een visum voor Italië aanvraagde (zie administratief dossier).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan geenszins geloof gehecht worden aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit en kan worden gesteld dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat u op 27 april 2000 gedeporteerd werd naar Eritrea, dat het Eritrese regime u vroeg om uw militaire training aan te vatten en u illegaal van Eritrea naar Soedan vluchtte.

Verder dient te worden vastgesteld dat u inconsistente verklaringen aflegde betreffende uw (beweerde) reisweg naar België.

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 25/9/2015) dat u in april 2000 van Ethiopië naar Eritrea gedeporteerd werd, dat u in oktober 2000 illegaal van Eritrea naar Soedan vluchtte, dat u in april 2014 illegaal van Soedan naar Libië vluchtte, dat u in Libië een jaar en twee maanden bij een familie werkte, dat u in juli 2015 illegaal van Libië naar Italië vluchtte en u vervolgens via een voor u onbekend land naar België doorreisde, waar u op 20 juli 2015 toekwam (vraag 31). Toen de Dienst Vreemdelingenzaken u confronteerde met het feit dat uw vingerafdrukken werden teruggevonden en blijkt dat u een paspoort met Italiaans visum erin had, gaf u aan nooit een paspoort te hebben gehad (vraag 25).

Tijdens het interview met op het CGVS gaf u aan dat u van oktober 2000 tot april 2014 in Soedan verbleef en u per vliegtuig van Soedan naar Italië vloog en vervolgens per trein naar Frankrijk (gehoor CGVS, p.5-6). Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal u confronteerde met het feit dat u bij de DVZ aangaf dat u illegaal van Soedan naar Libië vluchtte en u in Libië een jaar en twee maanden bij een familie werkte, gaf u aan dat u loog, omdat u angst had gescheiden te worden van uw man. Later gaf u aan dat u geconfronteerd werd met de vingerafdrukken, maar u beschaamd was en u uw verklaringen niet wilde veranderen (gehoor CGVS, p.6-7). Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal u confronteerde met het feit dat u een visum voor Italië aanvraagde en u van Addis Abeba (Ethiopië) naar Italië vloog, gaf u aan dat de deal met de smokkelaar was om van Soedan te vliegen,

maar u één week voor de reis vernam dat u van Ethiopië moest reizen en u toen (van Soedan) terugkeerde naar Ethiopië (gehoor CGVS, p.6).

Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw antwoorden wijzigt in functie van de door de informatie waarover de asielinstanties beschikken en in functie van de opmerkingen van de interviewer.

Verder was u erg vaag betreffende uw beweerde reis van Soedan naar Ethiopië. U verklaarde dat u op 20 december 2014 per wagen van Soedan naar Ethiopië reisde, om vervolgens van daar het vliegtuig naar Europa te nemen. Toen u gevraagd werd welke plaatsen u passeerde tussen Khartoem (Soedan) en Addis Abeba (Ethiopië), gaf u na lang nadenken aan het vergeten te zijn. Ook toen u gevraagd werd waar u de grens tussen beide landen overstak, gaf u na lang nadenken aan het niet meer te weten (gehoor CGVS, p.32-33). Niet alleen is uw verklaring betreffende uw beweerde reis van Soedan naar Ethiopië erg vaag, uw verklaring dat u op 20 december 2014 Soedan verliet en naar Ethiopië reisde is bovendien incoherent met het feit dat u op 19 december 2014 zelf aanwezig was in de Italiaanse ambassade te Addis Abeba, toen u een visum voor Italië aanvraagde (zie administratief dossier). Er dient te worden vastgesteld dat u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden door onvoldoende informatie te verschaffen aangaande uw reis, zodat u de Belgische autoriteiten niet toelaat een zicht te krijgen op uw reisweg naar België en de periode die eraan vooraf ging.

Verder dient te worden opgemerkt dat u pas laatsttijdig een asielaanvraag indiende, wat niet in overeenstemming is met uw voorgehouden vrees voor vervolging, noch met een eventueel risico op het lijden van ernstige schade.

Zoals eerder aangehaald, blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat u in Addis Abeba (Ethiopië) op 19 december 2014 een visum voor Italië aanvraagde, dit visum werd afgeleverd en u op 22 december 2014 naar Italië vloog, waar u die dag ook arriveerde. Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal u vroeg of u asiel aanvraagde in een ander land waar u passeerde (Italië of Frankrijk), gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.6). Er dient te worden vastgesteld dat u pas op 23 juli 2015 [zeven maanden nadat u in Europa aankwam] een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in Europa asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en wachtte – en dit zelfs pas deed nadat u zeven maanden in Europa verbleef – toont aan dat uw vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade kan worden betwijfeld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u – buiten uw beweerde deportatie van Ethiopië naar Eritrea – geen vrees uitsprak bij terugkeer naar Ethiopië, het land waar u volgens uw verklaringen van uw geboorte tot uw beweerde deportatie in april 2000 verbleef en het land waarvan u een identiteitskaart en authentiek paspoort van heeft. Overigens dient te worden vastgesteld dat u op 22 december 2014 legaal met uw eigen Ethiopisch paspoort van Addis Abeba (Ethiopië) naar Italië vloog. Het feit dat u deze reis riskeerde met uw eigen paspoort, toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoord. Bovendien kon u – zonder problemen met de Ethiopische diensten belast met de grenscontrole – Ethiopië binnen en buiten, wat logischerwijze niet het geval zou zijn indien u daadwerkelijk problemen met deze autoriteiten zou kennen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het feit dat u niet mag teruggeleid worden naar Eritrea aangezien geen geloof gehecht werd aan uw Eritrese nationaliteit en herkomst."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Stukken

Verzoekster legt bij haar verzoekschrift de volgende stavingsstukken neer:

- Erkenning van de vluchtelingenstatus van haar echtgenoot;
- Een kopie van een visum naar Italië met valse voornaam van verzoekster (kopie uit het administratief dossier);
- Artikel *"Ethiopie: Information on the possible arrest and deportation of Ethiopian-citizen spouses and dependants of Ethnic Eritreans"*;
- *"Algemeen Ambtsbericht Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Ethiopië februari 2005"*;
- *"Algemeen Ambtsbericht Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Eritrea juli 2015"*;
- Artikel 'Knack': *"Waarom ontvluchten zoveel mensen Eritrea? 'Liever sterven op zee, dan doodgemarteld worden'" d.d. juli 2015*;
- Artikel Vluchtelingenwerk Nederland: *"Eritrea: onderdrukking en eindeloze dienstplicht"*;
- Artikel *"Op de vlucht uit Eritrea voor ongekende wreedheden" d.d. 2 maart 2016*;
- *"Algemeen Ambtsbericht Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Eritrea mei 2014"*;
- Rapport 'Human Rights Watch'; *"World Report 2015: Eritrea"*;
- Artikel 'Amnesty International': *"Langdurige dienstplicht Eritrea draagt bij aan vluchtelingenstroom"*.

2.3. Beoordeling

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.1. De vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en

het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt om de volgende redenen:

(i) verzoekster is in het bezit van Ethiopische identiteitsdocumenten. Zij bezit zowel een Ethiopisch geboortecertificaat als een kebele identiteitskaart (die ze verkreeg op 2 november 1997). De bestreden beslissing steunt op informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de kebele kaart pas wordt uitgereikt nadat werd vastgesteld dat de betrokkene over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Bij twijfel over de nationaliteit moet de betrokkene een bewijs of de getuigenis van drie personen voorleggen.

Na een theoretische uiteenzetting voert verzoekster *in concreto* aan dat zij inderdaad is geboren in Ethiopië, zodat het evident is dat verzoekster over een Ethiopisch geboortecertificaat beschikt. Zij woonde er 21 jaar tot de dag dat zij met haar moeder werd gedeporteerd naar Eritrea. Deze handelingswijze was ten tijde van de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië schering en inslag.

Verzoekster bekritiseert verder het feit dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst slechts bestaat uit een 'Wikipedia'-pagina.

Hoewel verzoekster ten dele kan worden bijgetreden in de mate zij betoogt dat de betrouwbaarheid van een 'Wikipedia'-pagina beperkt is, aangezien deze informatie door eenieder kan worden gewijzigd en dus niet de meest zekere bron betreft, merkt de Raad op dat uit de afdruk van deze bladzijde in het administratief dossier blijkt dat er verdere bronnen worden in vermeld (meer bepaald de websites van de Ethiopische ambassades te Londen en Washington evenals de website www.nelsonmandela.org) zodat deze 'Wikipedia'-pagina niet van alle geloofwaardigheid ontdaan is. Verzoekster had kennis van deze informatie en haar bronnen, zodat zij in de gelegenheid was om de juistheid ervan te betwisten. Verzoekster brengt zelf geen enkele informatie bij waaruit kan blijken dat het standpunt dat verzoekster, als houdster van Ethiopische identiteitsdocumenten, vermoed wordt de Ethiopische nationaliteit te hebben, onjuist is.

Verzoekster verwijst naar het 'Algemeen Ambtsbericht over Ethiopië', waaruit blijkt dat de kebele kaart kan worden aangevraagd door de ouders van de documenthouder. Zij voert aan dat zij haar Kebele kaart bekam net voor zij samen met haar moeder werd gedeporteerd naar Eritrea.

Verzoeksters echtgenoot zou ook een kebele kaart hebben en werd wel als Eritrees vluchteling erkend. Uit de stukken die verzoekster voorlegt blijkt inderdaad dat haar verklaarde echtgenoot wel werd erkend. Evenwel kan uit deze erkenningsbeslissing niet worden afgeleid om welke precieze redenen deze werd erkend. Bovendien kan nergens uit de stukken worden afgeleid dat verzoeksters echtgenoot wel beschikte over een kebele-kaart. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat haar asielmotieven dezelfde zijn als die van haar echtgenoot en is het motief dat de kebele kaart het vermoeden doet rijzen dat verzoekster mogelijk de Ethiopische nationaliteit heeft, slechts een eerste motief, dat dient te worden samengelezen met de verdere motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster vervolgens aanvoert dat de *protection officer* haar op ruwe wijze confronteerde met de hypothese dat zij steeds in Ethiopië gewoond heeft en op legale wijze met een visum naar Italië is gereisd, kan hieruit nog geen onbehoorlijk of bevooroordeeld gedrag van de *protection officer* worden afgeleid. Dat de *protection officer* verzoekster confronteerde met deze mogelijkheid, is geen blijk van vooringenomenheid, maar kadert in de plicht van de verwerende partij om de betrokkene te confronteren met tegenstrijdigheden en ongerijmdheden, zodat ze de kans had daar op te reageren. Voorts wijst de Raad er op dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal de plicht heeft om een getrouwe weergave op te stellen van het gehoor (art.17, §1, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) evenals nota te nemen van de incidenten die zich voordoen met de asielzoeker of zijn advocaat (artikel 16, §1, koninklijk besluit van 11 juli 2003). Er blijkt niet dat verzoekster of haar advocaat enige opmerking hebben geformuleerd, ook niet toen op het einde van het gehoor daar naar gevraagd werd. Voorts wijst de Raad er op dat de asielzoeker of zijn advocaat krachtens artikel 17, §3, van het voormelde koninklijk besluit het recht heeft om aanvullende opmerkingen aan de commissaris-generaal op te sturen, hetgeen niet is gebeurd. De Raad treedt

verzoekster dan ook niet bij waar zij stelt dat er zich een incident zou hebben voorgedaan waaruit de vooringenenheid van de *protection officer* blijkt.

Met betrekking tot het doopcertificaat wijst verzoekster op dat zij wel degelijk in Addis Abeba in Ethiopië is geboren, zodat vanzelfsprekend is dat zij over een Ethiopisch doopcertificaat beschikt, dat kan worden aangevraagd door de ouders van de documenthouder. Zij preciseert dat dit in haar geval zo was, aangezien de kaart voor de geboorte door haar moeder werd aangevraagd, vóór Eritrea zich afsplitste.

Verzoekster verwijst naar het 'Algemeen Ambtsbericht (februari 2005) van Ethiopië' waaruit blijkt dat het basisdocument van Ethiopië, de zogenaamde "*Kebele Identity Card*", kan worden aangevraagd door de ouders van de betrokkene. De moeder van verzoekster verhuisde nog voor de geboorte van verzoekster naar Ethiopië. Het is dan ook logisch dat de moeder een kebele kaart kon krijgen van de Ethiopische autoriteiten.

Verzoekster verklaart dat haar moeder de kebele kaart aanvraag vlak voor ze gedeporteerd werden in 2000 en vluchtte vervolgens voor een korte periode naar Soedan waar zij 14 jaar heeft gewoond.

Verzoekster wijst er nog op dat zij steeds verklaard heeft met een vals Ethiopisch paspoort te hebben gereisd, zodat het hebben van een Ethiopisch paspoort niet kan dienen tot ondersteuning van de hypothese dat verzoekster officiële Ethiopische documenten heeft.

De Raad merkt op dat dit slechts een bewering is die op geen enkele wijze steun vindt in de gegevens van de zaak. Verzoekster toonde initieel haar reisdocumenten niet en verklaarde aanvankelijk zelfs met de boot te zijn gekomen; pas voor het eerst na confrontatie met haar vingerafdrukken erkende zij dat zij met een paspoort met visum naar Italië kwam.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster in Addis Abeba (Ethiopië) op 19 december 2014 een visum voor Italië aanvraag en bekwam. Verzoekster verklaarde dat zij enkel een foto en haar leeftijd moest opgeven (gehoor CGVS, p. 6-7). Uit de informatie in het administratieve dossier blijkt echter dat ook vingerafdrukken vereist zijn voor de afgifte van een Ethiopisch paspoort. De Italiaanse overheden hebben de authenticiteit van dit paspoort niet in twijfel getrokken, wat blijkt uit de afgifte van het visum. Ook blijkt verzoekster met dit paspoort een vlucht van Addis Abeba naar Italië te hebben genomen, zij is aldus op legale wijze haar land verlaten en het Schengengebied binnengekomen. Op geen enkel ogenblik blijken de met grenscontrole belaste autoriteiten verzoeksters paspoort in twijfel te hebben getrokken.

Waar verzoekster thans aanvoert dat zij reisde met een vals paspoort, beperkt zij zich aldus tot een loutere bewering, waarvoor geen aanwijzingen zijn. In de mate de verzoekende partij voorhoudt dat niet wordt aangetoond dat het geen vals document betreft, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Verzoeksters bewering, dat zij reisde met een vals paspoort, wordt door de Raad niet aannemelijk geacht. Ook verzoeksters *postfactum* verklaringen, waarom zij als Eritrese toch in het bezit kan zijn van een Ethiopische kebele kaart en een Ethiopisch doopcertificaat, zijn niet meer dan beweringen. Verzoekster doet niet meer dan het opwerpen van hypothesen waarvoor zij niet het minste begin van bewijs aanbrengt, nu blijkt dat verzoekster in het bezit is van Ethiopische persoonlijke documenten en bovendien op legale wijze heeft gereisd met een Ethiopisch paspoort met visum.

Hieruit volgt, zoals in de bestreden beslissing ook gesteld wordt, dat geen geloof kan worden gehecht aan de verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit en dat kan worden gesteld dat zij over de Ethiopische nationaliteit beschikt. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat het ongeloofwaardig is dat zij op 27 april 2000 gedeporteerd werd naar Eritrea, dat het Eritrese regime haar vroeg om haar militaire training aan te vatten en dat zij illegaal van Eritrea naar Soedan vluchtte.

(ii) Vervolgens wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegde betreffende haar reisweg naar België. Zij verklaarde voor de dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS d.d. 25 september 2015) dat zij in april 2000 van Ethiopië naar Eritrea gedeporteerd werd, in oktober 2000 illegaal van Eritrea naar Soedan vluchtte, in april 2014 illegaal van Soedan naar Libië vluchtte, in Libië een jaar en twee maanden bij familie werkte, in juli 2015 illegaal van Libië naar Italië vluchtte en vervolgens naar België doorreisde, waar zij op 20 juli 2015 toekwam (vragenlijst CGVS, vraag 31). Toen de dienst Vreemdelingenzaken verzoekster confronteerde met het feit dat haar vingerafdrukken werden teruggevonden en dat zij reisde met een paspoort met Italiaans visum, verklaarde zij nooit een paspoort te hebben gehad (vraag 25).

Verzoekster geeft thans een verklaring waarom zij eerst heeft gelogen omtrent haar reisweg van Ethiopië naar Italië. Evenwel acht de Raad het merkwaardig dat zij pas haar verklaring wijzigde nadat zij werd geconfronteerd met de vingerafdrukken op haar paspoort.

(iii) Met betrekking tot verzoeksters reis van Soedan naar Ethiopië verklaarde verzoekster dat zij op 20 december 2014 per wagen van Soedan naar Ethiopië reisde, om vervolgens van daar het vliegtuig naar Europa te nemen. Ze slaagde er echter niet in te vermelden welke plaatsen zij passeerde tussen Khartoem (Soedan) en Addis Abeba (Ethiopië). Ook op de vraag waar zij de grens tussen beide landen overstak, kon zij niet antwoorden (gehoor CGVS, p. 32-33).

Daarnaast is verzoeksters verklaring, dat zij op 20 december 2014 Soedan verliet en naar Ethiopië reisde, incoherent met het feit dat zij op 19 december 2014 zelf aanwezig was in de Italiaanse ambassade te Addis Abeba, toen zij een visum voor Italië aanvroeg (zie administratief dossier). Aldus blijkt dat verzoekster de Belgische autoriteiten tracht te misleiden door onvoldoende informatie te verschaffen aangaande haar reis, zodat zij de Belgische autoriteiten niet toelaat een zicht te krijgen op haar reisweg naar België en de periode die eraan vooraf ging.

Verzoekster voert tevens aan dat de smokkelaar zijn plannen kort voor de geplande vlucht wijzigde waardoor verzoekster zich overhaast naar Ethiopië moest begeven om van daaruit het vliegtuig naar Italië te nemen. Op aangeven van de smokkelaar begaf zij zich op 19 december 2014 naar de Italiaanse ambassade waar zij het Italiaans visum kreeg. Zij heeft aldus geen aandacht geschonken aan de plaatsnamen op haar reisweg van Soedan naar Ethiopië.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekster niet de motieven weerlegt, doch veeleer haar verklaringen *postfactum* blijkt aan te passen aan de motieven van de beslissing. De verklaring dat de plannen op het laatste ogenblik wijzigden en zij zich snel naar Ethiopië moest begeven, verklaart niet dat zij in het geheel niet wist langs welke plaatsen zij reisde en waar zij de grens overstak. Met de verklaring dat zij zich op 19 december 2014 naar de Italiaanse ambassade begaf, terwijl voorheen verklaarde zij Soedan te hebben verlaten op 20 december 2014, wijzigt zij eenvoudig haar verklaringen; dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

(iv) Wat betreft het laattijdige karakter van de asielaanvraag voert verzoekster aan dat zij zich veilig voelde in de Schengenzone waardoor zij geen haast had om onmiddellijk dezelfde dag asiel aan te vragen. Zij heeft gewacht op haar echtgenoot, die via Libië en per boot reisde.

De Raad merkt op dat een asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk dient in te dienen, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen. Indien een asielaanvraag laattijdig wordt ingediend, dan ondergraaft dit de ernst van de beweerde vrees en aldus de nood aan internationale bescherming. Verzoeksters verklaring dat zij op haar echtgenoot wou wachten kan niet beschouwd worden als een geldige reden om geen asiel aan te vragen indien verzoeksters daadwerkelijk meent nood te hebben aan internationale bescherming. Dat zij zich “*veilig voelde*” doet geen afbreuk aan het feit dat zij geacht kan worden te weten dat zij zonder een asielaanvraag in te dienen geen verblijfsstatuut had en aldus het risico liep op repatriëring naar het land van herkomst. De Raad beschouwt dit element dan ook als een negatieve indicatie ten aanzien van verzoeksters asielrelaas. Deze dient beoordeeld te worden in het licht van de overige motieven bij de evaluatie van haar aanvraag.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij omwille van haar Pente-geloof het risico loopt op vervolging in Eritrea, merkt de Raad op dat dit element slechts relevant kan zijn in de mate verzoekster aannemelijk maakt dat zij werkelijk de Eritrese nationaliteit heeft, *quod non*. Ook met betrekking tot het ‘Algemeen Ambtsbericht’, waaruit blijkt dat zij haar militaire dienst zou moeten vervullen, steunt op de hypothese dat verzoekster de Eritrese nationaliteit heeft.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw

relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoekster niet de waarheid over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerspreiding van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat zij mogelijk zou lopen.

2.3.2. De subsidiaire bescherming.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht. Zij herhaalt de algemene vredessituatie in Eritrea en dat zij een ernstige straf riskeert bij dienstweigering. De Raad merkt op dat verzoekster haar nood aan subsidiaire bescherming steunt op de premisse dat zij de Eritrese nationaliteit heeft. Uit de hogerstaande bespreking is echter gebleken dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij de Eritrese nationaliteit heeft.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT